

SÜÜ

„Minu nimi on Naatan ja ma pole kornalikukut maganud viimased 72 päeva.“

TEMA oli end poisi arvutitoolile istuma sättinud ja keerutas end sellega ringi. Ta irvitas. „Nagu ma seda juba ei teaks.“

„Kes sa oled?“ pahetas Naatan. TEMA hakkas poisile juba närvidele käima.

TEMA peatas arvutitooli, mõttes hetke, tõusis püsti ja hakkas poisi toas ringi käima. „Kuidas oleks, kui teeksin müü? Mina ütlen sulle enda nime ja sina – sina räägid ~~mitte~~ tõtt. Aga sel kornal täielikku tõtt.“

„Ma tahan lihtsalt magada!“ ütles poiss pahuralt.

TEMA kõndis üle poisi toa rüüliini, millel seisis mandoliin. Ta tõmbas sõrmedega üle selle keelte tuues kuuldoovale kauni heli. „Milline uudis,“ kostis ta vaid vastuseks.

Naatan tõusis istukile. Ta ei kohtunud, ei, mitte ainult seda!
„Sa ei puutu seda!“

„Miks mitte? Sina seda ju ei tee. Sa pole mänginud juba viimased seitsekümmend ja kaks päeva. Tema näales peitus selge süüdistus.“

Naatan laskis enda peal käte vahel vajuda. „Ma vihkan seda, kas tead?“ Poisi käsi käis süüva tügitusena läbi tema paksu fluka. „Sa ei tea, mida ma näen. Ja veel igal jumalalama õõsel. See on kohutav. See on täielik kaos!“

„Ära unusta, et sina selleks endale kaela tõmbasid, ainult sina saad seda ka muuta.“

– „Kuidas?“ Naatani taevasinistes silmades peitus lootus.
„Ma olen kõigest oalms, et sellest lahti saada!“

TEMA naeratas jälle oma säravat naeratust. „Räägi tõtt.“
Ja mõni hetk hiljem oli ta õõ vajudesse kadunud. Aga Naatan teadis süüsi, et ta hoiab tal alati siina peal.

Ta jälgis iga tema tügitusi.

